NOG EENE BOEGINEESCHE LEGENDE.

MEDEGEDEELD DOOR

P. C. WIJNMALEN.

Naar aanleiding van het in mijn' „Boegineesche en Makassaarsche legenden“ vermelde gouden beeldje (Bijdr. tot de taal-, land- en volkenkunde v. N. I., vierde volgr., Deel X, 4de stuk, bl. 472, v. 24) deelde de heer P. C. Wijnmalen, oud-resident van Java, die insgelijks geruimen tijd op Zuid-Celebes, o. a. te Bantâëng, doorbracht, mij de onderstaande legende mede.

B. F. MATTHES.

De rijkssieraden van het regentschap Bantâëng bestaan uit de volgende voorwerpen:

Een gouden beeldje, twee vaandels, twee lange zwaarden of sonri's, een mes of buiksnijder, twee lansen, een geweer, een schild, een' klewang en een' buffelstaart. Het gouden beeldje is echter het voor naamste van die ornamenten, en daaromtrent vermeld ik thans het volgende.

De plaats, waar Bantâëng thans ligt, was vroeger onder de baren der zee bedolven, daar destijds de thans meer landwaarts in gelegen kampong Bisampôle het strand uitmaakte, en de zee bij vloed tegen den voet van den berg Lompo-bâttang spoelde.

Nu gebeurde het in dien tijd, dat eenige personen uit genoemde kampong nabij het strand een' vreemdeling ontwaarden, die door zijn hoogst voornaam uiterlijke hunne aandacht bijzonder tot zich trok. Het hoofd of den dampang der kampong werd daarvan onmiddellijk bericht gegeven, die zich toen zoo spoedig mogelijk naar het strand begaf, om den vreemdeling te zien; maar nauwelijks was hij in diens nabijheid gekomen, of hij werd door schrik en ontsteltenis bevangen, niet alleen door de voorname en vorstelijke houding van den vreemdeling, maar ook door het bijzonder teeken, dat hij aan de borst droeg, bestaande in eene gouden plaat, wier glans de oogen van

het kampongshoofd geheel verblindde. Hij werd alzoo ten volle overtuigd, dat hij een' heilig' persoon voor zich zag. Hij viel dan ook op zijne knieën, om den heilige te smeeke, dat deze hem naar zijne woning mocht vergezellen, doch de man weigerde aan dit verlangen te voldoen, tenzij men hem in een' gouden of vergulden draagstoel derwaarts overbracht.

Zoodra de dampang het antwoord vernomen had, werden er bevelen gegeven, om aan het verlangen van den heilige te voldoen.

In de woning van den dampang aangekomen, deelde de heilige aan de verzamelde menigte mede, dat hij de oudste van drie te zamen uit den Hemel nedergedaalde broeders was, en dat zijn tweede broeder in het Goasche, de jongste in het land van Bone terecht gekomen was. De heilige at geen' andere spijs dan gebrande rijst, terwijl hij als drank niets anders dan klapperwater gebruikte.

Op zekeren nacht verdween hij uit zijne slaapkamer, en nadat men te vergeefs naar hem gezocht had, ontdekte de dampang op de plaats waar de heilige gelegen had, een stukje goud, de gedaante van een mensch hebbende, benevens de andere voorwerpen hier boven als rijks-sieraden genoemd; waarop als zeker werd aangenomen, dat de heilige weder ten hemel was gevaren, en het gouden beeldje in zijne plaats had achtergelaten.

Vervolgens werd er eene vergadering belegd, waaraan al de inwoners van Bisampôle deelnamen. Bij deze gelegenheid deelde men uitvoerig mede, wat er voorgevallen was, en vertoonde men tevens de gevonden voorwerpen.

Als nu door den dampang de vraag gedaan werd, welke waarde daaraan toe te kennen was, en wat men daarmede doen zoude, werden die voorwerpen eenparig als rijks-sieraden des lands beschouwd.

Daar nu bijna een ieder er tegen opzag, om zich met de zorg voor zoo heilige voorwerpen te belasten, was men blijde, toen de dampang bereid was, om zich als bewaarder daarvan te laten aanstellen.

Voorts werd besloten, dat van nu af aan hij, in wiens bewaring of bezit de heilige voorwerpen zouden zijn, als vorst van het land erkend en als zoodanig geëerbiedigd moest worden.

Ter behoorlijke nakoming van het beslotene, werd door de vergaderde menigte een heilige eed afgelegd, en de dampang daarna als vorst erkend en gehuldigd.

Wiesbaden, 9 October 1885.